

at Kommissionen — der foreligger jo ogsaa en meget stor Betynkning fra den — har taget sin Opgave meget alvorligt og gjort et meget stort Arbejde. Ikke desto mindre, da Sagen kommer til Folketinget, tager dette, som det er dets Pligt, Sagen op til Behandling paa ny, underkaster den den ganske overordentlig omhyggelige Undersøgelse og Prøvelse, som den højtærede Minister roste Folketinget for, og stiller dernæst en Række Ændringsforslag, baade af principiel Art og med Hensyn til Enkeltheder, og disse Ændringsforslag bliver Genstand for en stor Debat i Folketinget. Skulde man nu deraf slutte, at naar Sagen kom til Landstinget, skulde dette opgive sin selvstændige Behandling af den? Det synes jeg ikke. Det hævdes jo i Almindelighed, især fra Højrepartierne Side her i Salen, at Landstinget skal have en fra Folketingets forskellig Sammensætning og derfor ogsaa virke anderledes end Folketinget. Altsaa maatte vel ogsaa Landstinget kunne skaffe sig et selvstændigt Syn paa Sagen, uafhængigt af, at den har været behandlet i Kommissionen og i Folketinget. Men dette er det, som Landstinget i Dag faktisk opgiver, idet Ordførerne for de to store Partier her i Salen begge i deres Partiers Navn anbefaler og altsaa anser det for forsvarligt, at Landstinget opgiver sin Behandlingsret og -pligt overfor et stort og vigtigt Lovforslag og lader det gaa igennem uden Undersøgelse og Prøvelse. Det ærede Medlem, som talte sidst, syntes at henstille til mig paa ny — privat er denne Henvendelse rettet til mig fra hans Partifæller —, at jeg skulde foreslaa Udvalg. Men dertil siger jeg, at de, som tager Ansvaret for, at Sagen gaar glat igennem — og det gør baade Regeringspartiet og Højrepartierne her i Salen —, maa afgøre, om Sagen skal behandles paa denne Maade eller ikke. At et Mindretal her skal gøre den Gerning, som Højrepartierne enten ikke vil eller ikke tør gøre, er ganske urimeligt. Men jeg tilsiger, at jeg og min Gruppe skal stemme for Udvalg, hvis nogen af de Herrer her i Salen vil anbefale Udvalgs Nedsættelse.

Piper: Jeg mener, at ethvert Medlem her maa staa til Ansvar, saafremt han mener, at der begaas noget uforsvarligt. Hvis det er uforsvarligt at anbefale Lovforslaget til Gennemførelse uden Udvalgsbehandling, maa de Medlemmer, der mener, at det er uforsvarligt, søge at forhindre det, og som jeg før udtalte, har man ikke før fra anden Side hindret Ud-

valgs Nedsættelse, selv om den var foreslaaet af et Mindretal.

Justitsministeren (Bülou): Ja, det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) skal ikke forlede mig til at komme ind paa den Diskussion, som jeg vistnok med fuld Ret, har sagt ikke vedrører Ministeren, men alene Tingets ærede Medlemmer indbyrdes. Naar jeg lige tangerede Spørgsmaalet, da jeg før havde Ordet, var det udelukkende, fordi det ærede Medlem ikke en, men gentagne Gange citerede og brugte en Udtalelse, jeg var kommet med, da jeg første Gang havde Ordet, om den grundige Behandling, Lovforslaget havde faaet i Folketinget, og det ærede Medlem drog deraf den Slutning, at naar det havde faaet en saa grundig Behandling i Folketinget, burde det ogsaa have en grundig Behandling i Landstinget. Jeg fremkom slet ikke med en Henstilling til Landstinget om, at det kunde undlade Behandling i Udvalg, fordi Lovforslaget havde faaet en grundig Behandling i Folketinget. En saadan Henstilling vilde være ganske upassende fra min Side, og den er jeg heller ikke kommet med. Men jeg synes, at rent logisk set laa det dog nærmere at sige, at naar et Lovforslag er blevet ganske overordentlig grundigt og omhyggeligt behandlet i en Kommission og derefter i Folketinget, vil det være lettere at foretage Behandlingen i Landstinget uden Udvalgsnedsættelse, end hvis det modsatte var Tilfældet.

Brandes: Nej, den højtærede Justitsminister tager fejl. Fordi en Sag er grundigt og omhyggeligt behandlet i Folketinget, er der ingen Anledning til paa Forhaand deraf at slutte, at Landstinget skulde lade den gaa hurtigt igennem og derved opgive sin Behandlingsret. Tværtimod, hvis Sagen har krævet en meget omhyggelig Undersøgelse i Udvalg i Folketinget, er det og har altid været Skik ogsaa heroppe at give den en grundig Behandling, medens det er meget hyppigt og almindeligt, ja næsten altid er Tilfældet, at de Sager — og det gælder jo mange —, som gaar igennem Folketinget uden Udvalg, ogsaa gaar glat gennem dette høje Ting.

Maa jeg saa gøre endnu en Bemærkning til den ærede Ordfører for Højre i denne Sag (Piper). Her har i Dag Højre gennem ham erklæret, at Sagen ikke behøver at behandles i Udvalg. Dernæst har Regeringspartiet erklæret det